

DEI VERBUM

Sessió VIII
18 novembre 1965

Constitució dogmàtica sobre la revelació divina

Proemi 1.

Escoltant religiosament la paraula de Déu i proclamant-la amb fermesa, el sagrat Concili es fa seves les paraules de sant Joan: «Us anunciem la vida eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat. A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist» (1Jn 1,2-3). Per tant, seguint les petjades dels concilis Tridentí i Vaticà I, aquest Concili vol proposar la genuïna doctrina sobre la revelació divina i la seva transmissió, a fi que tot el món, per l'anunci de la salvació, escoltant cregui, creient esperi, i esperant estimi. (1)

Cap. I. La revelació

2. (Naturalesa i objecte de la revelació). Va plaure a Déu, en la seva bondat i saviesa, revelar-se ell mateix i fer conèixer el misteri de la seva voluntat (cf. Ef 1,9), per mitjà del qual els homes tenen accés al Pare pel Crist, Verb encarnat, en l'Esperit Sant i participen de la naturalesa divina (cf. Ef 2,18; 2Pe 1,4). Per això, mitjançant aquesta revelació, Déu invisible (cf. Col 1,15; 1Tm 1,17), mogut pel seu gran amor, parla als homes com a amics (cf. Ex 33,11; Jn 15,14-15) i conviu amb ells (cf. Ba 3,38), per tal d'invitar-los i acollir-los a la seva companyia. Aquesta economia de la revelació es realitza amb fets i amb paraules íntimament connexos entre ells, de manera que les obres acomplertes per Déu en la història de la salvació manifesten i confirmen la doctrina i les realitats significades per les paraules, i les paraules proclamen les obres i il·luminen el disseny diví que contenen. I, per mitjà d'aquesta revelació, l'íntima veritat sobre Déu i sobre la salvació humana, resplendeix en nosaltres gràcies a Crist, el qual és alhora mitjancer i plenitud de tota la revelació. (2)

3. (Preparació de la revelació evangèlica). Déu, que crea i conserva totes les coses per mitjà del seu Verb (cf. Jn 1,3), dóna a la humanitat, a través de les coses creades, un testimoni constant d'ell mateix (cf. Rm 1,19-20). I, volent obrir el camí de la salvació celestial, des del començament es manifestà ell mateix particularment als primers pares. Després de la caiguda, amb la promesa de la redempció, els aixecà a l'esperança de la salvació (cf. Gn 3,15), i sempre prengué cura del llinatge humà. Volia donar la vida eterna a tots els qui cerquen la salvació practicant amb constància les bones obres (cf. Rm 2,6-7). Al seu temps, cridà Abraham per convertir-lo en un gran poble (cf. Gn 12,2), el qual, després dels patriarques, fou instruït per Moisès i pels profetes, a fi que el reconegués com a únic Déu viu i veritable, Pare provident i jutge just, i esperés el Salvador promès. Així, a través dels segles, preparà el camí de l'Evangelí.

4. (Crist porta la revelació a la plenitud). Després que Déu havia parlat en moltes ocasions i de moltes maneres per boca dels profetes, «en aquests dies, que són els definitius, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill» (He 1,1-2). En efecte, Déu ha enviat el seu Fill, el Verb etern, que il·lumina tots els homes, a viure entre ells i revelar-los els secrets de Déu (cf. Jn 1,1-18). Jesucrist, doncs, Verb encarnat, enviat com a «home als homes»,⁽³⁾ «comunica les paraules de Déu» (Jn 3,34) i duu a terme l'obra de salvació confiada pel Pare (cf. Jn 5,36; 17,4). Per això, Jesucrist —qui el veu a ell veu també el Pare (cf. Jn 14,9)—, amb tota la seva presència i manifestació de si mateix, amb paraules i amb obres, amb senyals i amb miracles, sobretot amb la seva mort i amb la gloriosa resurrecció d'entre els morts, i finalment enviant-nos l'Esperit de la veritat, duu a terme i a la perfecció la revelació i la confirma amb el testimoni diví. Ell ens revela que Déu és amb nosaltres per alliberar-nos de les tenebres del pecat i de la mort i ressuscitar-nos per a la vida eterna.

L'economia cristiana, doncs, en tant que aliança nova i definitiva, no passarà mai i no hem d'esperar ja cap nova revelació pública abans de la gloriosa manifestació de nostre Senyor Jesucrist (cf. 1Tm 6,14; Tt 2,13).

5. (L'acolliment de la revelació). Al Déu que es revela cal retre-li l'obediència de la fe (Rm 16,26; cf. Rm 1,5; 2Co 10,5-6), mitjançant la qual l'home es confia tot sencer i lliurement a Déu, oferint «l'homenatge de l'enteniment i de la voluntat al Déu que es revela», (4) i acceptant voluntàriament la revelació que d'ell hem rebut. Per poder confessar aquesta fe, cal la gràcia de Déu, que arriba la primera i ens ajuda, i cal l'auxili interior de l'Esperit Sant, que mou el cor i el converteix a Déu, que obre els ulls de la intel·ligència i dona «a tothom la suavitat per a acceptar i creure la veritat». (5) I per tal que la comprensió de la revelació sigui cada vegada més profunda, el mateix Esperit Sant perfecciona constantment la fe per mitjà dels seus dons.

6. (Les veritats revelades). Amb la revelació divina, Déu volgué manifestar-se ell mateix i comunica els decrets eterns de la seva voluntat de salvar els homes, «per fer-los partícips dels béns divins, que superen totalment la comprensió de la intel·ligència humana».(6)

El sagrat Concili confessa «que Déu, principi i fi de totes les coses, pot ser conegut amb certesa amb la llum natural de la raó humana, a partir de les coses creades» (cf. Rm 1,20); però ensenya que cal atribuir a la seva revelació «el fet que tot allò que en l'ordre diví no és per la seva naturalesa inaccessible a la raó humana pugui ser fàcilment conegut de tothom, amb ferma certesa i sense cap error, fins i tot en la condició actual del llinatge humà».(7)

Cap. II. La transmissió de la revelació divina

7. (Els apòstols i els seus successors, anunciadors de l'evangeli). Déu disposà benignament que tot el que havia revelat per a la salvació dels homes es conservés sempre íntegre i fos transmès a totes les generacions futures. Per això, Crist, el Senyor, en qui s'acompleix tota la revelació del Déu suprem (cf. 2Co 1,20; 3,16-4,6), manà als apòstols que prediquessin l'evangeli a tothom, (1) com la font de tota veritat salvadora i de tota norma de conducta, bo i comunicant-los així els dons divins. Aquest evangeli, promès en altres temps pels Profetes, ell mateix el dugué a la plenitud i li promulgà amb la pròpia

boca. Això fou fidelment dut a terme, d'una banda, pels apòstols, els quals, per la predicació oral, transmeteren amb exemples de vida i institucions el que havien rebut per la paraula, la convivència i les obres de Crist, o que havien après per inspiració de l'Esperit Sant. D'altra banda, ho dugueren a terme aquells apòstols i els deixebles dels apòstols que, inspirats pel mateix Esperit Sant, posaren per escrit el missatge de la salvació. (2)

Però, per tal que l'Evangelí es conservés sempre íntegre i viu en l'Església, els apòstols deixaren com a successors els bisbes, tot «transmetent-los la funció magisterial que ells tenien». (3) Així, doncs, aquesta sagrada Tradició i la sagrada Escriptura de l'un i l'altre testaments són com el mirall on l'Església que pelegrina a la terra contempla Déu, del qual tot ho rep, fins que arribi a veure'l cara a cara tal com és (cf. 1Jn 3,2).

8. (La sagrada Tradició). Així, doncs, la predicació apostòlica, expressada de manera especial en els llibres inspirats, havia de ser conservada fins a la fi del temps per una successió ininterrompuda. Per això, els apòstols, transmetent el que ells mateixos havien rebut, insten els fidels a conservar les tradicions que han après de paraula o per escrit (cf. 2Te 2,15), i a combatre per la fe que els ha estat transmesa una vegada per totes (cf. Jud 3). (4) El que fou transmès pels apòstols conté tot el que cal perquè el poble de Déu porti una vida santa i augmenti la seva fe. Així, l'Església, amb la seva doctrina, amb la seva vida i el seu culte, perpetua i transmet a cada generació tot allò que és i tot allò que creu.

Aquesta Tradició, que arrenca dels apòstols, progressa en l'Església amb l'assistència de l'Esperit Sant;(5) en efecte, la comprensió dels fets i de les paraules transmeses creix, d'una banda, per la contemplació i l'estudi dels creients que les conserven en el cor (cf. Lc 2,19 i 51); també per la percepció profunda de les coses espirituals que experimenten; i encara per l'anunci d'aquells qui amb la successió episcopal han rebut el carisma segur de la veritat. és a dir, l'Església, al llarg dels segles, tendeix constantment a la plenitud de la veritat divina fins que es compleixin en ella les paraules de Déu.

Els ensenyaments dels sants pares testimonien la presència viva d'aquesta Tradició, les riqueses de la qual són infoses a l'actuació i a la vida de l'Església que creu i que prega. Mitjançant aquesta Tradició, l'Església arriba a conèixer el cànon dels llibres sagrats, i gràcies a ella es va comprènent més profundament la sagrada Escriptura, la qual, de manera constant, va exercint la seva acció. Així, Déu, que parlà en altre temps, parla contínuament amb l'Esposa del seu Fill estimat; i l'Esperit Sant, que fa ressonar la veu viva de l'evangelí en l'Església i per ella en el món, introdueix els fidels a la veritat sencera i fa que la paraula de Crist habiti abundantament en ells (cf. Col 3,16).

9. (Relació mútua entre Tradició i Escriptura). La sagrada Tradició i la sagrada Escriptura, com es dedueix del que hem dit, estan estretament unides i compenetrades. Perquè, totes dues brollant de la mateixa font divina, en certa manera s'uneixen com una sola cosa i corren cap al mateix fi. En efecte, la sagrada Escriptura és paraula de Déu en tant que és posada per escrit sota la inspiració de l'Esperit diví, i la sagrada Tradició transmet íntegrament als successors dels apòstols la paraula de Déu que fou confiada als apòstols per Crist, el Senyor, i l'Esperit Sant. Així aquests successors, il·luminats per l'Esperit de la veritat, serveixen la paraula amb la predicació, l'expliquen i la difonen. Se segueix d'això que l'Església no obté la seva certesa sobre totes les veritats revelades tan sols de

la sagrada Escriptura. Per això, cal acollir i venerar l'una i l'altra, l'Escriptura i la Tradició, amb idèntica adhesió i reverència. (6)

10. (Relació de l'una i l'altra amb tota l'Església i amb el magisteri). La sagrada Tradició i la sagrada Escriptura formen un únic dipòsit sagrat de la paraula de Déu, confiat a l'Església; adherint-s'hi, tot el poble sant, unit als seus pastors en l'ensenyament dels apòstols i en la comunió fraterna, persevera constant en la fracció del pa i en les pregàries (cf. Ac 2, 42). Així, conservant, practicant i professant la fe transmesa, es crea una singular unitat d'esperit entre bisbes i fidels.(7)

Però la funció d'interpretar autènticament la paraula de Déu, escrita o transmesa,(8) ha estat confiada únicament al magisteri viu de l'Església,(9) l'autoritat del qual s'exerceix en nom de Jesucrist. De fet, aquest magisteri no està per damunt de la paraula de Déu, sinó que la serveix, tot ensenyant només allò que ha estat transmès. D'acord amb el manament diví i amb l'assistència de l'Esperit Sant, ho escolta amb amor, ho guarda santament i ho explica amb fidelitat, i d'aquest únic dipòsit de la fe treu aquella veritat revelada que proposa per a ser creguda.

és clar, doncs, que la sagrada Tradició, la sagrada Escriptura i el magisteri de l'Església, per disposició sapientíssima de Déu, estan tan units i conjuntats entre ells que no poden subsistir independentment. Tots plegats, cadascun a la seva manera i sota l'acció d'un mateix Esperit Sant, contribueixen eficaçment a la salvació de les ànimes.

Cap. III. La inspiració divina de la sagrada Escriptura i la seva interpretació

11. (Inspiració i veritat de la sagrada Escriptura). Tot allò que Déu ha revelat, contingut i presentat en la sagrada Escriptura, ens ha arribat per inspiració de l'Esperit Sant. La santa mare Església, d'acord amb la fe apostòlica, té per sagrats i canònics tots els llibres sencers i en totes les seves parts, tant de l'Antic com del Nou Testament. Aquests llibres, escrits sota la inspiració de l'Esperit Sant (cf. Jn 20,31; 2Tm 3,16; 2Pe 1,19-21; 3,15-16), tenen Déu per autor i com a tals han estat confiats a la mateixa Església.(1) Però, per a elaborar els llibres sagrats, Déu escollí uns homes dels quals es valgué servint-se de les seves facultats i capacitats (2). D'aquesta manera, actuant ell en ells i per mitjà d'ells,(3) escriviren com a veritables autors tot i només allò que ell volia.(4). Així, doncs, com que tot el que els autors inspirats o hagiògrafs afirmen amb fermesa ha de ser tingut com afirmat per l'Esperit Sant, cal professar, en conseqüència, que els llibres de l'Escriptura ensenyen amb fermesa, amb fidelitat i sense error la veritat que Déu volgué consignar-hi amb vista a la nostra salvació.(5) Per tant, «tota l'Escriptura és inspirada per Déu i útil per a ensenyar, refutar, corregir i educar en el bé, perquè el qui és home de Déu arribi a la maduresa i estigui sempre a punt per a tota obra bona» (2Tm 3,16-17).

12. (Com cal interpretar la sagrada Escriptura). Ja que Déu ha parlat en la sagrada Escriptura per mitjà d'homes i a la manera humana, (6) l'interpret de la sagrada Escriptura, per entendre el que ell ha volgut comunicar-nos, ha d'esbrinar atentament què pretengueren expressar els hagiògrafs i què volia Déu manifestar mitjançant les paraules d'ells.

Si es vol descobrir la intenció dels autors sagrats, cal tenir en compte, entre altres coses, els gèneres literaris.

En efecte, la veritat és diversament proposada i expressada en els textos, segons siguin històrics, profètics, o poètics, o bé amb altres gèneres literaris. Convé, doncs, que l'interpret es pregunti pel sentit que l'hagiògraf intentà d'expressar i expressà de fet en cada circumstància concreta del seu temps i de la seva cultura, d'acord amb els gèneres literaris emprats en la seva època.(7) Per tal de comprendre exactament el que l'autor sagrat volgué afirmar en escriure, cal prestar molta atenció tant als modes habituals i originaris de sentir, de dir i de narrar propis de l'època de l'hagiògraf, com a les formes més corrents habituals de relacions humanes entre la gent d'aquell temps.(8)

La sagrada Escripura ha de ser llegida i interpretada amb el mateix Esperit amb què fou escrita (9) per tal de descobrir així el sentit exacte dels textos sagrats. Per tant, cal fixar-se, amb una igual diligència, a escatir el contingut i la unitat de tota la sagrada Escripura, tenint en compte la Tradició viva de tota l'Església i l'analogia de la fe. Pertoca als exegetes d'investigar, segons aquestes regles, a fi d'entendre i exposar més profundament el sentit de la sagrada Escripura. Així, amb estudis previs, anirà madurant el judici de l'Església. Perquè tot el que fa referència a la interpretació de l'Escripura està sotmès en última instància al judici de l'Església, la qual ha rebut el diví manament i el ministeri de conservar i d'interpretar la paraula de Déu.(10)

13. (Condescendència de Déu). En la sagrada Escripura, doncs, tot i restar sempre intacta la veritat i la santedat de Déu, es manifesta l'admirable condescendència de la Saviesa eterna, «per tal que coneguem la inefable benignitat de Déu i fins a quin punt ha adaptat el seu llenguatge mostrant-se provident i sol·lícit de la nostra naturalesa».(11) Perquè les paraules de Déu expressades en llengües humanes s'han fet semblants al llenguatge humà, tal com en altre temps el Verb de l'etern Pare, encarnant-se en la feblesa de la condició humana, es féu semblant als homes.

Cap. IV. L'Antic Testament

14. (La història de la salvació en els llibres de l'Antic Testament). Déu, en el seu gran amor, projectant i preparant sol·lícitament la salvació de tot el llinatge humà, amb un singular disseny s'escollí un poble al qual confià les promeses. Fent, doncs, aliança amb Abraham (cf. Gn 15,18) i amb el poble d'Israel per mitjà de Moisès (cf. Ex 24,8), es revelà amb paraules i fets al poble que s'havia escollit, com l'únic Déu veritable i viu. Així Israel experimentà quins eren els camins que Déu feia amb els homes quan parlava per boca dels profetes, els entengué cada vegada amb més profunditat i claredat i els féu conèixer amplament entre els pobles (cf. Sl 21,28?29; 95,1?3; Is 2,1?4; Jr 3,17). L'economia, doncs, de la salvació fou preanunciada, narrada i explicada pels autors sagrats i es troba com a autèntica paraula de Déu en els llibres de l'Antic Testament; per la qual cosa aquests llibres, inspirats per Déu, conserven un valor perenne: «En efecte, tot el que fou escrit en altre temps, va ser escrit per a instruir-nos; així, gràcies a la constància i al consol que ens donen les Escripures, mantenim l'esperança» (Rm 15,4).

15. (Importància de l'Antic Testament per als cristians). L'economia de l'Antic Testament era ordenada sobretot a preparar, a anunciar profèticament (cf. Lc 24,44; Jn 5,39; 1Pe 1,10) i a significar amb diverses figures (cf. 1Co 10,11) la vinguda de Crist, redemptor universal, i del regne messiànic. Els llibres de l'Antic Testament, tenint en compte la condició del llinatge humà en els temps que precediren la salvació instaurada per Crist, manifesten a tothom el coneixement de Déu i de l'home, i també de quina manera Déu just i misericordiós es comporta amb els homes. Aquests llibres, tot i contenir també coses imperfectes i pròpies d'aquell temps, mostren, tanmateix, una autèntica pedagogia divina.(1) Per tant, els fidels han d'acollir devotament aquests llibres, que expressen un viu sentit de Déu i en els quals es troben ensenyaments sublims sobre Déu i una saviesa salvadora sobre la vida de l'home, a més d'admirables tresors de pregàries. En aquests llibres hi ha latent, en darrer terme, el misteri de la nostra salvació.

16. (Unitat d'ambdós Testaments). Déu, doncs, inspirador i autor dels llibres de tots dos Testaments, disposà amb tanta saviesa que el Nou Testament restés latent en l'Antic i l'Antic quedés palès en el Nou.(2) Perquè, si bé Crist instituí la nova aliança en la seva sang (cf. Lc 22,20; 1 Co 11,25), amb tot, els llibres de l'Antic Testament, íntegrament assumits en l'anunci evangèlic,(3)adquireixen i manifesten la seva plena significació en el Nou Testament (cf. Mt 5,17; Lc 24,27; Rm 16,25-26; 2Co 3,14-16), i recíprocament l'il·luminen i l'expliquen.

Cap. V. El Nou Testament

17. (Excel·lència del Nou Testament). La paraula de Déu, que és poder de Déu per salvar tots els qui creuen (cf. Rm 1,16), es presenta i manifesta el seu vigor molt especialment en els escrits del Nou Testament. Perquè en arribar la plenitud del temps (cf. Ga 4,4), el qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, ple de gràcia i de veritat (cf. Jn 1,14). Crist establí el Regne de Déu a la terra, revelà el seu Pare i es revelà ell mateix amb fets i paraules, i dugué a terme la seva obra amb la mort, la resurrecció, la gloriosa ascensió i la missió de l'Esperit Sant. Enlairat damunt la terra atrau tothom cap a ell (cf. Jn 12,32, gr.), ell, l'únic que té paraules de vida eterna (cf. Jn 6,68). Però aquest misteri no fou manifestat a les altres generacions, com ho és ara als seus sants apòstols i als profetes gràcies a l'Esperit Sant (cf. Ef 3,4-6, gr.), per tal que prediquin l'evangeli, suscitin la fe en Jesús, Crist i Senyor, i apleguin l'Església. De tot això, els escrits del Nou Testament en són un testimoni perenne i diví.

18. (Origen apostòlic dels evangelis). Ningú no ignora que, d'entre totes les Escriptures, incloent-hi el Nou Testament, els Evangelis són, amb raó, les més importants, ja que són el testimoni principal relatiu a la vida i a la doctrina del Verb encarnat, el nostre Salvador.

L'Església ha defensat i defensa sempre i arreu que els quatre evangelis són d'origen apostòlic. En efecte, que els apòstols predicaren seguint el manament de Crist, després, per inspiració de l'Esperit Sant, ells mateixos i els deixebles dels apòstols ens ho transmeteren per escrit com a fonament de la fe, és a dir, l'evangeli quadriforme: segons Mateu, Marc, Lluc i Joan.(1)

19. (Caràcter històric dels evangelis). La santa mare Església ha cregut i creu fermament i constantment que els quatre esmentats evangelis, la historicitat dels quals afirma sense cap mena de dubte, transmeten fidelment allò que Jesús, Fill de Déu, féu i ensenyà realment mentre vivia entre els homes, per a llur salvació eterna, fins al dia que fou endut al cel (cf. Ac 1,1-2). Els apòstols, després de l'ascensió del Senyor, transmeteren als qui els escoltaven allò que el Senyor havia dit i fet, amb aquella més completa comprensió que en posseïen, instruïts pels esdeveniments gloriosos de Crist (2) i per la llum de l'Esperit de la veritat.(3) Els autors sagrats van escriure els quatre evangelis escollint algunes coses entre les moltes transmeses de paraula o ja per escrit, sintetitzant-ne d'altres, o explicant-les tenint present la situació de les Esglésies, conservant finalment la forma de la proclamació, de manera que ens comunicaren sincerament la veritat sobre Jesús.(4) Tant si ho treien dels seus propis records i memòria com si ho prenien del testimoni d'aquells «qui des del principi en foren testimonis oculars i després esdevingueren ministres de la paraula», ho van escriure amb la intenció de fer-nos conèixer la «veritat» de l'ensenyament que hem rebut (cf. Lc 1,2-4).

20. (Els altres escrits del Nou Testament). El cànon del Nou Testament, a més dels quatre evangelis, conté també les cartes de sant Pau i altres escrits apostòlics compostos per inspiració de l'Esperit Sant. Segons el savi disseny de Déu, hi és confirmat tot el que fa referència a Crist, el Senyor, i hi ha explicada una vegada i una altra la seva autèntica doctrina, s'hi anuncia la força salvadora de l'obra divina de Crist, hi ha narrats els començaments de l'Església i la seva admirable difusió, i s'hi anuncia per endavant la seva fi gloriosa.

Jesús, el Senyor, doncs, estigué amb els apòstols tal com havia promès (cf. Mt 28,20) i els envià l'Esperit Defensor, perquè els conduís cap a la veritat sencera (cf. Jn 16,13).

Cap. VI. La sagrada Escriptura en la vida de l'Església

21. (L'Església venera les sagrades Escriptures). L'Església ha venerat sempre les divines Escriptures com també ha venerat el cos mateix del Senyor. Per això, especialment en la sagrada litúrgia, no deixa mai de prendre el pa de vida de la taula, de nodrir-se'n i de distribuir-lo als fidels, tant el pa de la paraula de Déu com el cos de Crist. Sempre ha considerat i considera les sagrades Escriptures, juntament amb la sagrada Tradició, com la regla suprema de la fe: inspirades per Déu i escrites una vegada per sempre, comuniquen sense canviar-ne res la paraula de Déu mateix, i fan ressonar la veu de l'Esperit Sant en les paraules dels profetes i dels apòstols. Cal, doncs, que tota la predicació de l'Església, com la mateixa religió cristiana, es nodreixi i es deixi guiar per la sagrada Escriptura. Perquè en els llibres sagrats el Pare del cel va a trobar amb amor els seus fills i conversa amb ells; i són tan grans la força i el poder de la paraula de Déu, que és sosteniment i coratge per a l'Església, fortalesa de la fe per als seus fills, aliment de l'ànima, font pura i perenne de la vida espiritual. Escauen bé a les sagrades Escriptures aquestes afirmacions: «La paraula de Déu és viva i eficaç» (He 4,12), «és prou poderosa per a edificar i donar l'heretat a tots els qui ha santificat» (Ac 20,32; cf. 1Te 2,13).

22. (Es recomanen traduccions acurades). Cal que els fidels tinguin un ample accés a la sagrada Escriptura. Per això l'Església, des dels inicis, féu seva l'antiquíssima versió

grega de l'Antic Testament, anomenada dels Setanta, i conserva sempre amb honor altres traduccions orientals i les traduccions llatines, sobretot l'anomenada Vulgata. Però, com que la paraula de Déu ha d'estar sempre a l'abast, l'Església procura, amb maternal sol·licitud, que es facin traduccions a diverses llengües, apropiades i acurades, preferiblement dels textos originals dels llibres sagrats. I si aquestes traduccions, oportunament i amb el consentiment de l'autoritat de l'Església, són fetes fins i tot en col·laboració amb els germans separats, podran ser utilitzades per tots els cristians.

23. (Tasca apostòlica dels teòlegs catòlics). L'Esposa del Verb encarnat, és a dir, l'Església, instruïda per l'Esperit Sant, s'esforça per assolir una comprensió cada vegada més profunda de les sagrades Escripures, per tal de nodrir sense defallença els seus fills amb les divines paraules; per això, fomenta també oportunament l'estudi dels sants pares, tant de l'Orient com de l'Occident, i de les sagrades litúrgies. A més, cal que els exegetes catòlics i tots els altres estudiosos de la sagrada teologia, col·laborant zelosament, treballin, sota la vigilància del magisteri sagrat, per investigar i explicar amb mitjans adequats la sagrada Escripura. Així el major nombre de ministres de la paraula divina podran oferir amb fruit al poble de Déu l'aliment de les Escripures, que il·lumina la intel·ligència, enforteix les voluntats i abranda els cors dels homes en l'amor de Déu.(1) El sagrat Concili encoratja els fills de l'Església dedicats als estudis bíblics, perquè amb energies sempre renovades, continuïn duent a terme amb tot l'esforç la tasca feliçment començada, d'acord amb el sentir de l'Església.(2)

24. (Importància de la sagrada Escripura per a la teologia). La sagrada teologia es basa, com en fonament perenne, sobre la paraula escrita de Déu junt amb la sagrada Tradició, i amb aquesta paraula es consolida vigorosament i es rejuveneix sempre, escrutant a la llum de la fe tota la veritat reclosa en el misteri de Crist. Les sagrades Escripures contenen la paraula de Déu i, perquè són inspirades, són realment paraula de Déu; cal, doncs, que l'estudi de la sagrada Escripura sigui com l'ànima de la sagrada teologia.(3) Semblantment, el ministeri de la paraula, és a dir, la predicació pastoral, la catequesi i tota la instrucció cristiana, en la qual l'homilia litúrgica ha de tenir un lloc privilegiat, es nodreix amb profit i s'envigoreix santament amb aquesta paraula de l'Escripura.

25. (Es recomana la lectura de la sagrada Escripura). Cal, doncs, que tots els clergues, sobretot els sacerdots de Crist i tots els qui, com els diaques o els catequistes, es dediquen legítimament al ministeri de la paraula, es llancin a conèixer les Escripures, mitjançant una lectura espiritual assídua i un estudi diligent, per tal que cap d'ells no esdevingui «predicador buit i superficial de la paraula de Déu, com qui no l'escolta pas en el seu interior». (4) A ells pertoca de comunicar als fidels que els han estat confiats, les immenses riqueses de la paraula divina, sobretot en la sagrada litúrgia. El sant Concili exhorta també molt insistentment tots els fidels, especialment els religiosos, que aprenguin «el bé suprem que és conèixer Jesucrist» (Fl 3,8) mitjançant la freqüent lectura de les divines Escripures. «Perquè la ignorància de les Escripures és ignorància de Crist». (5) Que s'acostin, doncs, de bon grat, al mateix text sagrat, ja sigui per mitjà de la sagrada litúrgia, amarada del llenguatge de Déu, ja sigui per la lectura espiritual, ja sigui a través d'institucions adaptades a aquesta finalitat, ja sigui per altres mitjans que, amb l'aprovació i la cura dels pastors de l'Església, avui es difonen arreu de manera molt

lloable. Però que recordin que la lectura de la sagrada Escripura ha d'anar acompanyada de la pregària a fi que hi hagi diàleg entre Déu i l'home; perquè «parlem amb ell quan preguem, i l'escoltem quan llegim les paraules divines».(6)

Pertoca als bisbes, «dipositaris de la doctrina apostòlica»,⁽⁷⁾ d'instruir oportunament els fidels que tenen confiats sobre l'ús recte dels llibres divins, sobretot del Nou Testament, i en primer lloc dels evangelis, procurant-los traduccions dels textos sagrats acompanyades d'explicacions necessàries i suficients. Així els fills de l'Església es familiaritzaran amb les sagrades Escripures d'una manera segura i profitosa, i se n'amararan de l'esperit.

Cal que es facin també edicions de la sagrada Escripura anotades convenientment, per a ús dels no cristians, adaptades a la seva situació. Els pastors d'ànimes i els cristians de qualsevol estat de vida procuraran difondre-les amb tacte i prudència

26. (Epíleg). Que d'aquesta manera, amb la lectura i l'estudi dels llibres sagrats «la paraula de Déu es difongui i sigui glorificada» (2Te 3,1) i que el tresor de la revelació, confiat a l'Església, ompli cada vegada més els cors dels homes. I així com la vida de l'Església rep nou vigor de la constant participació del misteri eucarístic, així mateix cal esperar un nou impuls per a la vida espiritual de la creixent veneració de la paraula de Déu, que «dura per sempre» (Is 40,8; 1Pe 1,23-25).